

тици тѣ и Архіепископъ тѣ самъ дали му, послѣдній спорѣдь исканіе то на рицари ты, едно свидѣтелство, че той никога не былъ намѣрилъ въ него лъжливо ученіе, което да отстъпва отъ думы ты Христовы. Дѣйствително, той са държалъ още въ по-много то членове на вѣрж тж по ученіе то на черквж тж. Това, което искали въ Констанць да му считатъ за еретическо ученіе, было, че той въ книгж тж си былъ училъ върху черквж тж: единъ свѣщенникъ обвиненъ въ смъртенъ грѣхъ, не може да бжде достоенъ за едно черковно служеніе, зашто то той е единъ недостоенъ служитель на свѣты ты тайнства.

Събора отхвърлилъ туй ученіе, макаръ сжщо то това ученіе онъ приспособилъ на Папа та Іоаннъ XXIII, като го принудилъ да ся отрече отъ папско то си достойство като недостоенъ Папа.

Краль тѣ Венцеславъ далъ на Хуса тройца чешскы благородны, отъ които единъ былъ Іоаннъ отъ Хлумъ, като съпроводници, въ сжще то врѣме направилъ прѣпорѣчителны писма до отциты на събора и помолилъ съсъ едно писмо брата си за едно сигурно придружително писмо.

Сигызмундъ заповѣдалъ да ся приготоуи то въ Вормсъ на 18 Октомврій 1414, нъ Хусъ трѣгналъ още на 11. Октомврія за събора, придруженъ отъ 30 другары на коніе. Прѣди да трѣгне онъ оставилъ едно писмо на сичкы ты свои вѣрны братія и сестры въ Бохеміж, които были чули слово то Божіе отъ него и добыли благодать и